

Barraca de vinya

El Pont de Vilomara i Rocafort

Ubicació

Comarca: Bages
Lloc/Adreça: Can Serra - Rocafort
Alçada: 349

Coordenades:

Latitud: 41.72234
Longitud: 1.93411
UTM Est (X): 411342
UTM Nord (Y): 4619498

Classificació

Número de fitxa: 08182 - 66
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Edifici
Estil / època: Contemporani Popular
Segle: XIX
Estat de conservació: Regular

Notes de conservació:

La llinda de la barraca està partida però aguanta per la pressió dels muntants i la volta. També hi ha un enderroc del mur dret. Al costat de la barraca hi ha les restes d'una segona construcció que semblen formar part d'un conjunt molt més gran i compacte, tractant-se segurament d'una construcció de planta doble, composta per dues estances separades (sense comunicació interior), i formant un únic cos. Les restes mostren una estructura quadrangular amb una filera de lloses que semblen correspondre a l'arrancada de la volta per finalitzar amb un sostre de lloses planes, que hauria pogut servir d'estança per aixopugar el bestiar de càrrega.

Protecció: Inexistent
Accés: Difícil
Ús actual: Sense ús
Titularitat: Privada
Titular: 08181A0070000500000S

Autoria de la fitxa
Data de registre de la fitxa:

Jordi Montlló Bolart i Laura Bosch
ds., 09/07/2016 - 02:00

Descripció

Barraca de pedra seca ubicada al peu d' un corriol, un cop travessada una feixa que hi ha al costat dret del camí que va de Can Prat a Ca l'Artesà, abans d'arribar a un gran pollancre. És una construcció aïllada, de planta circular, de 2,30 metres de diàmetre interior, excavada parcialment en el marge. La coberta és de lloses per aproximació de filades, amb la clau de volta visible. Es conserva bona part del cobriment de terra de la coberta i el pedruscall de la coberta. També conserva bona part del voladís. El gruix dels murs és de 85 cm. Els brancals o muntants són verticals, amb una sola llinda plana, que està esquadada per la meitat. La porta mesura 1,15 metres d'alçada per 0,75 metres d'amplada. Disposa d'un tinell a l'interior. La barraca està orientada al nord-oest.

Observacions:

Barraca inventariada per l'Observatori del Paisatge de Catalunya dins el projecte Wikipedra amb el codi 3119.

Història

La tècnica de la pedra seca es caracteritza per l'ús de la pedra sense treballar i sense cap material d'unió. Les irregularitats de les lloses es corregeixen amb pedruscall. La pedra només es treballa quan ha de tenir una tasca específica, com llindes o escaires. Al Pont de Vilomara i Rocafort aquesta tècnica s'utilitza en les barraques de vinya. Es tracta d'una tècnica amb uns orígens molt remots però que la seva expansió es vincula amb el creixement de la viticultura durant la segona meitat del segle XIX (SOLER i PERARNAU:1985). No hi ha testimonis, ni documentació que puguin aportar una cronologia més antiga. Els condicionants que afavoreixen l'aparició de les barraques són: un increment de l'àrea cultivable que provoca la construcció de parets de pedra seca per formar feixes; una atenció més continuada que reclama el conreu de la vinya, creant la necessitat d'aixopluc i magatzem d'eines del pagès que restarà més temps lligat al camp; i, finalment, la presència al Bages, d'un estrat rocós molt pròxim a la superfície.

La situació geogràfica d'aquestes barraques ve condicionada per la necessitat d'aprofitament de l'espai conreat. Podem trobar, per tant, barraques construïdes entre dues feixes de diferent nivell, sempre i quan siguin del mateix propietari. També podem trobar barraques enmig del camp, però es deu al mateix condicionant, ja que segurament es tracta d'una franja del camp rocosa o de difícil utilització pel conreu. Finalment, també podem trobar les barraques en un racó del camp, on s'amuntegaven les pedres extretes de llaurar, o fora del camp semi excavades en un marge. Segons la tipologia de la seva construcció, poden ser de planta circular o quadrangular i poden ser construccions isolades o estar adossades en un marge o altra construcció. La volta de les de planta circular es fa per aproximació de fileres. En canvi, les de planta quadrangular poden tenir la volta per aproximació de fileres o en base a un sistema piramidal. Pel que fa al tema dels constructors, es pot parlar de tres teories: l'existència de quadrilles de "barracaires" itinerants, els "sardans", o el propi pagès. L'existència del sardans s'ha recollit en el treball de Soler i Perarnau (1985) gràcies a un informant que situa aquests personatges a finals del segle XIX. Es tracta d'homes procedents de la Cerdanya, segurament la part alta de la Cerdanya, que oferien els seus serveis per a la construccions de pedra seca, com activitat complementària en èpoques climatològicament adverses en el seu lloc de residència.

Bibliografia

RIPOLL, Ramon, coord. (2010). La pedra seca. Evolució, arquitectura i restauració. Col·lecció Arquitectura tradicional, vol. 3. Edicions Brau. Figueres.

SOLER i BONET, Josep M. i PERARNAU i LLORENS, Jaume (1985). "Les barraques de vinya al terme municipal d'Artés (Pla de Bages)"; dins Dovella, núm. 17. Manresa, pàgs. 37-43.

SOLER i BONET, Josep M.(1987). "Barraques i tines, construccions per a la vinya"; dins Dovella, núm. 24. Manresa.

SOLER i BONET, Josep M.(1988). "La tècnica de la pedra seca. La construcció popular"; dins Dovella, núm. 29. Manresa, pàgs. 47-52.

SOLER i BONET, Josep Maria (2000). "La construcció en pedra seca, arquitectura, patrimoni i tradició"; dins Dovella, núm. 70. Manresa, pàgs. 9-11.

Enllaços d'interès:

<http://wikipedra.catpaisatge.net/>

